

СУЧАСНА СИСТЕМА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

МІНІМАЛЬНІ ГАРАНТІЇ ЯК СКЛАДОВА ЧАСТИНА ПРОЦЕДУРИ НАДАННЯ ПРИТУЛКУ

Котляр О. І.

Кандидат юридичних наук, докторант кафедри міжнародного права Інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка.

Анотація. *Вся структура міжнародного захисту біженців ґрунтується на концепціях прав людини. Оскільки міжнародне право прав людини стосується усіх людей, в тому числі і біженців, незалежно від їхнього правового статусу, воно являє собою еталон для оцінки якості ставлення, яке країни притулку надають на своїй території біженцям і особам, що шукають притулок. Особливо це важливо, коли держави не є учасницями договорів про біженців.*

На сьогодні міжнародне право доволі слабо відображає процесуальні аспекти належного розгляду клопотання щодо надання притулку. У першу чергу, це пояснюється тим, що відповідальність держави за виконання зобов'язань залежить від того, яким чином побудована практика.

Мета даної статті полягає у розгляді основних правових гарантій, які повинні надаватися особам, що клопочуть про надання притулку. Підкреслено, що процедура надання притулку є особливою процедурою. Наголошено, що рішення, які прийняті у процедурі надання притулку, як правило, пов'язані з такими правами людини, як право на життя або право на захист від катувань чи іншого нелюдського відношення.

Мінімальні гарантії є складовою частиною процедури надання притулку, що включають в себе: допуск у процедуру надання притулку, право бути вислуханим, правову допомогу, лінгвістичну допомогу, право на ефективний правовий захист.

Ключові слова: *правові гарантії, допуск до процедури надання притулку, право бути вислуханим, правова допомога, лінгвістична допомога.*

Постановка проблеми. Історичні реалії підтверджують, що люди, які не мають свободи та безпеки в країні походження, можуть опинитися перед необхідністю залишити батьківщину й шукати притулок в інших державах. Проблема вимушеного переміщення людей залишається і в XXI столітті найгострішою. Однією з найбільш уразливих груп населення у світі є біженці, які можуть піддаватися порушенням прав людини. Іноді вони не тільки постраждали або побоюються постраждати від порушень прав людини у країні походження, але й надалі можуть переживати порушення прав людини на всіх етапах циклу свого переміщення з метою отримання притулку.

Мета статті – проаналізувати основні правові гарантії, які повинні надаватися особам, що клопочуть про надання притулку.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Значний внесок у дослідження міжнародно-правового співробітництва у галузі прав людини зробили такі вчені, як М. В. Буromенський, В. Г. Буткевич, М. М. Гнатівський, В. Н. Денисов, А. І. Дмитрієв, В. І. Євінгов, В. В. Мицик. Їхні праці формують уяву про розвиток, сучасний стан міжнародного права з питань захисту прав людини, аналізуються міжнародні угоди, практика їх застосування, тлумачення міжнародними судовими та квазісудовими органами. Забезпечення прав біженців та шукачів притулку в Україні досліджували Анісімова Т. Є. та Сте-

шенко В. М. Конституційно-правовим аспектам інституту притулку в національному праві приділено увагу Шаповала В. М., Крижанівського С. В. Серед зарубіжних науковців, які займалися дослідженнями по даній тематиці, варто відзначити Е. Бредлі, А. Граль-Мадсена, Гай С. Гудвина-Гілла, М. Дженіса, Г. Меландера, Я. А. Макдональдса, Д. Рубіо-Марма, Л. Холборна.

Основні результати дослідження. Право притулку являється одним із найстаріших правових інститутів. Це право є надбанням людства, відомим з сивої давнини. Так, наприклад, в епоху рабовласництва були поширені релігійна (використання переслідуваним для свого захисту місць релігійного культу – храмів, каплиць, монастирів тощо) і територіальна (надання захисту особі, яка зазнавала переслідувань на території іншої країни) форми права притулку [1]. Буроменський М. В. підкреслює, що право на притулок слід вважати природнім, у тому сенсі, що нікому не може бути відмовлено у пошуку притулку. А з точки зору міжнародного права, залишається невизначеним питання щодо права людини на одержання притулку, адже не існує міжнародно-правової норми загального міжнародного права про обов'язок держави надати притулок [2, с. 133]. На підтвердження цього можна навести наступне. Пункт 1 ст. 14 Загальної декларації прав людини проголошує: «кожна людина має право шукати притулок ввід переслідувань в інших країнах і користуватися цим притулком» [3, с. 33]. Варто підкреслити, що під час обговорення першого проекту цієї статті пропонувалося замість словосполучення «користуватися притулком» використовувати словосполучення «отримувати притулок». Однак дана пропозиція не була підтримана державами за причиною небажання брати на себе моральне зобов'язання по наданню притулку, під яким у цілому розуміється прийняття на проживання та довготривалий захист від юрисдикції іншої держави.

Право притулку пов'язане з наданням певній особі права безпечного перебування в іноземній державі, яка гарантує цій особі основні права і свободи, надання яких закріплено нормами міжнародного права. Своє закріплення інститут притулку знайшов у Загальній декларації прав людини від 10 грудня 1948 р., Декларації ООН про територіальний притулок від 14 грудня 1967 р., а на регіональному рівні у Європейській декларації про територіальний притулок 1977 р., Конвенції, яка визначає держави, що відповідальні за розгляд заяв про надання притулку, поданих в одній із держав-членів Європейського співтовариства (Дублінській конвенції) від 15 червня 1990 р., Директиві Ради Європейського Союзу 9098/02, яка встановлює мінімальні стандарти прийому шукачів притулку у державах-членах Ради від 17 червня 2002 р.

Міжнародне право виходить з того, що оцінка підстав для надання притулку є справою держави, що надає притулок. Це закріплено в п. 3 ст. 1 Декларації Генеральної Асамблеї ООН про територіальний притулок 1967 р. Тому міжнародне право містить загальні принципи співпраці держав у сфері надання притулку. Ці принципи зафіксовані у ряді міжнародних документів.

Отже, можна сформулювати ряд принципів, що стосуються притулку, закріплених в міжнародних документах.

- 1) кожна держава надає притулок, спираючись на свій суверенітет;
- 2) притулок є мирним і гуманним актом і тому не може розглядатися іншими державами як недружна дія. Притулок, що надається державою, певним особам повинні поважати всі інші держави;
- 3) кожна людина має право шукати в інших країнах притулок від переслідування і користуватися цим притулком. До осіб, яким наданий притулок, не повинні застосовуватися такі заходи, як відмова від дозволу переходу кордонів, висилка або примусове по-

вернення в яку-небудь країну, де ці особи можуть піддатися переслідуванню. Невидача і не висилка особи, що отримала притулок, – істотна риса змісту права притулку;

4) держава сама оцінює підстави для надання притулку. Як правило, притулок надається особам, що переслідуються на батьківщині по політичних, національних, расових, релігійних і іншим мотивах. Отже, особа, що скоїла злочин неполітичного характеру, не може претендувати на отримання притулку. Крім того, особа не може претендувати на отримання притулку, якщо вона, як вже мовилося, вчинила дії, що суперечать цілям і принципам ООН. Так, на право шукати притулок і користуватися притулком не може посылатися ніяка особа, якщо відносно неї є серйозні підстави вважати, що вона скоїла злочин проти світу, військовий злочин або злочин проти людства. Держава також може відмовити особі в наданні притулку з міркувань національної безпеки або в цілях захисту населення, наприклад у разі масового притоку людей;

5) держава, що надала притулок, не повинна дозволяти особам, які його отримали, займатися діяльністю, що суперечить цілям і принципам ООН;

6) положення осіб, що отримали притулок без шкоди для суверенітету держави, що надала притулок, і цілей і принципів ООН, повинно бути предметом турботи міжнародного співтовариства. Зокрема, це стосується захисту прав і основних свобод людини. Особам, що отримали притулок, повинні бути надані права і основні свободи людини в не меншому об'ємі, чим іноземцям в даній державі. Якщо для якої-небудь держави виявляється скрутним надання притулку, держави роздільно або спільно або через ООН повинні розглядати у дусі міжнародної солідарності необхідні заходи для полегшення тягаря, що лежить на даній державі [4, с. 78].

Притулок у межах відповідного міжнародно-правового регулювання, конституцій та законів практично кожної демократичної і правової держави визнаний невідчужуваним правом кожної людини як суб'єкта права. Безумовно, його надання певною суверенною державою у такий спосіб захищає й основні права і свободи людини. Адже шукач притулку з'являється там і тоді, де не поважають та не забезпечуються права і свободи людини й громадянина, порушується їх державний захист, зневажаються інтереси людини. У разі позбавлення людини права на притулок знищується сама природа цінності людської істоти.

Після допуску на територію шукачі притулку мають право на поводження з ними згідно міжнародного права, що стосується біженців та міжнародного права прав людини (наприклад, право людини на нормальне розміщення).

Поводження з особами, що шукають притулок, у різних країнах розрізняється внаслідок існуючої правової системи, фінансових ресурсів та суспільних настроїв.

Виконавчий комітет Управління Верховного комісара ООН у справах біженців у своїх рекомендаціях ставить дуже широке коло завдань, серед яких – надання консультацій, надання кваліфікованих перекладачів, розумні строки для подання апеляції з проханням переглянути рішення у той самий або інший орган, адміністративний або судовий, у відповідності з діючою системою [5]. Наголосимо, що ці рекомендації не мають юридичної сили, вони не є обов'язковими, але означають практичний мінімум, який необхідний для того, щоб біженці були виявлені та отримали захист згідно міжнародних зобов'язань.

Відзначимо, що прохачі притулку дуже часто стикаються не тільки з мовними перепонами при розгляді їхніх клопотань в адміністративному чи судовому органі, але й з незнанням правової системи держави, в якій вони просять надати їм притулок. У цьому відношенні мінімальні процедурні гарантії, що надаються під час процедури надання притулку, мають велике значення, особливо приймаючи до уваги наслідки негативного рі-

шення, яке може спричинити видворення у країну походження. У цьому випадку особливо увагу потрібно приділяти можливості призупинити виконання рішення про видворення на період апеляційного розгляду заяви з тим, щоб, особа, яка клопоче, могла належним чином захистити свої інтереси у суді.

Стаття 6 Європейської конвенції прав людини встановлює право на справедливий публічний розгляд справи незалежним та безпристрасним судом [6, с. 99]. Однак вказує тільки на захист громадянських прав, які згідно прецедентному праву притулку, не відносяться до сфери процедури надання притулку. Тобто, рішення про надання права особі знаходиться на території держави, громадянином якої ця особа не є, не входить до категорії прав, що захищаються вищезазваною статтею.

Стаття 13 Європейської конвенції прав людини проголошує, що кожна особа, чії права та свободи, проголошені у даному документі, порушені, повинна мати ефективні засоби правового захисту перед національною владою [6, с. 101]. Таким чином, у випадках, якщо мінімальні процедурні гарантії, які повинні забезпечувати надання «ефективних засобів правового захисту», не були враховані під час процедури надання притулку, то це може потягнути за собою порушення основних прав і свобод людини, оскільки, рішення про притулок пов'язане з такими правами, як право на життя і право на захист від катувань або іншого нелюдського відношення. Саме таким чином Європейський суд по правам людини сформував свої висновки у справі *Chahal*: «достатні процедурні гарантії з метою статті 13 не були надані, оскільки заявник не мав юридичного представника і рішення про видворення йому було відоме лише у загальних рисах» [7]. На цьому прикладі необхідно підкреслити, що найважливішою рисою права на надання процедурних гарантій у процедурі надання притулку, є те, що воно не тільки формально закріплене, але й ефективно захищається у судовій практиці

На рівні Європейського Союзу робляться значні кроки по визначенню загальної та єдиної процедури надання притулку, в якій мінімальні процедурні гарантії мають ключове значення. Такі гарантії включають в себе: допуск у процедуру надання притулку, право бути вислуханим, правова допомога, лінгвістична допомога, право на ефективний правовий захист.

Право надати клопотання про притулок безперечно є одним із основних аспектів процедури надання притулку. Женевська конвенція про статус біженців 1951 р. передбачає матеріальні критерії, згідно яких повинно бути встановлено, чи являється особа, що звернулася за притулком, біженцем. Формальна процедура, що встановлює, яким чином клопотання про притулок може бути подано, Конвенцією не передбачена, однак є загальноновизнаним, що прохач притулку повинен мати можливість надати таке клопотання у будь-якій формі. Таким чином, від особи не повинно вимагатися надати формальне клопотання – вона повинна висловити в зручній для неї формі, що їй необхідний захист.

Важливим є і те, що Женевська конвенція не передбачає і строків, в які повинно бути надано клопотання про притулок. У цьому відношенні показовим є рішення Європейського суду з прав людини у справі *Jabari* проти Туреччини Суд встановив, що закон Туреччини, який передбачає п'ятиденний строк для подачі заяви з моменту прибуття у країну суперечить статті 13 Європейської конвенції прав людини. Цієї обставини, а також того, що оскарження відмови у прийомі клопотання не призупинило виконання рішення, було достатньо, щоб визнати порушення Туреччиною статті 13 [9].

Право бути вислуханим витікає з принципу законності, що застосовуються у правовій державі. Це право можна назвати основним правом особи, що клопоче під час здійснення процедури. Воно складається:

- з надання можливості повідомити деталі клопотання органам, що проводять процедуру;
- права бути проінформованим про всі рішення та постанови, прийнятих на всіх стадіях розгляду клопотання;
- права надавати свої заперечення з приводу цих рішень та постанов у прийнятні та розумні строки після ознайомлення з ними.

У всіх адміністративних процедурах обмін інформацією являє собою важливий момент для прийняття рішення, обґрунтованого відповідними фактами. Процедура надання притулку в принципі відрізняється від інших адміністративних процедур у тому сенсі, що особа, яка клопоче про притулок, не завжди може надавати чіткі, письмові докази, які підтверджують потребу у міжнародному захисті.

Що стосується права на юридичне представлення інтересів, то під цим правом потрібно розуміти виконання принципу, що передбачає рівні права на правосуддя. Цей принцип також є однією з ознак правової держави. Право на юридичне представлення є однією з ключових позицій, особливо у випадку, коли це право надається особам з обмеженими фінансовими можливостями, які за причиною свого фінансового стану можуть бути нездатними найняти юриста або адвоката.

Правові системи в державах-членів Європейського Союзу і відповідна практика по цьому питанню є доволі різними. Попри це, загальновізнано, що як правило, особи, які клопочуть про надання притулку, повинні мати доступ до послуг юристів. Це означає, що прохачі притулку належним чином повинні отримати можливість консультуватися з юридичним радником на всіх стадіях процедури, включаючи процедури, що слідують після прийняття для особи. негативного рішення.

Право на отримання правової допомоги може бути здійснено на практиці, коли шукач притулку отримує інформацію про можливість надання юридичного представника або інформацію про права, осіб, що клопочуть, у цілому під час процедури, в яку включено право на правову допомогу.

Отже, надання правової допомоги служить наступним цілям. По-перше, сприяє здійсненню права прохачів притулку. А по-друге, покращує якість виконання самої процедури надання притулку. Багато питань, які виникають у прохачів притулку, можуть бути вирішені під час юридичної консультації. Іноземець не буде додатково звертатися з цього приводу безпосередньо до посадової особи. Окрім того, доволі завищені очікування особи, що клопоче, з допомогою юриста можуть бути приведені у відповідність з реальною ситуацією конкретної справи.

Що стосується, лінгвістичної допомоги, то вона також є серед тих мінімальних гарантій, які повинні забезпечуватися державою. Так, проведення персональної співбесіди є дуже важливим елементом у справі надання притулку. Під час цієї співбесіди заявник має можливість визначити причини, за якими він покинув країну походження, і таким чином, створити підґрунтя для самої процедури надання притулку. Спираючись на вищенаведене, можна зробити висновок що від якості проведення співбесіди і здатності зав'язати контакт із заявником багато в чому залежить результат всієї процедури. Держави, що надають притулок, часто стикаються з прохачами притулку, які належать до різних культур, яким притаманні різні традиції, які розмовляють на різних мовах. Розмова, а особливо, співбесіда, з представником іншої культури потребує терпіння та витримки, якщо особа, що проводить співбесіду намагається уникнути можливостей помилкового розуміння заявника. Подібне відношення до співбесіди потребує додаткового часу, ресурсів та обладнання, що при виконанні процедури надання притулку не завжди є доступними.

Прохач притулку здатен обґрунтувати своє клопотання тільки у тому випадку, якщо йому надана можливість скористатися послугами перекладача. Безперечно, що така позиція викликає певні проблеми у випадку, коли необхідно переклад з «екзотичної» мови. Переклад, який не в змозі передати повідомлення заявника, не може відповідати вимогам, що встановлені правом про захист прав людини, також такий переклад не може відповідати інтересам органу, відповідального за розгляд клопотання про притулок.

Отже, якщо заявник не має перекладача, органи, що розглядають його клопотання, повинні надати перекладача на всіх стадіях розгляду клопотання. Послуги перекладача повинні надаватися безкоштовно, оскільки здійснення права на користування послугами перекладача, а відповідно, і на здійснення права бути вислуханим під час розгляду клопотання про надання притулку, не повинні залежати від фінансової ситуації заявника.

Право на ефективний правовий захист є одним з основних принципів здійснення правосуддя. Найбільш важливими аспектами цього принципу є те, що, заявник має право отримувати всю можливу інформацію про прийняте рішення, включаючи питання, пов'язані з оскарженням рішення, і мотивах самого рішення. Рішення, яке не вказує причин, із-за яких було відмовлено у наданні притулку, пізніше може обмежити або навіть відняти можливість заявника на оскарження, а відповідно і на ефективні засоби правового захисту.

При прийнятті рішення обов'язково повинні бути наявні наступні аспекти. По-перше, рішення про надання або відмову у наданні притулку повинно прийматися у письмовій формі. По-друге, рішення повинно містити у собі мотивацію. Мотивація рішення повинна являти собою структуроване визначення, що вказує чому особа, яка прийняла це рішення, прийшла до одного або іншого висновку.

Ефективність правового захисту передбачає можливість подати скаргу, розгляд якої, як правило, і особливо при здійсненні процедури надання притулку, багато в чому залежить від присутності заявника на слуханні. Система, яка передбачає представлення інтересів заявника під час слухань, в той час, як сам заявник не є присутнім, у даному випадку призводить до неефективності процедури, оскільки усні покази прохача притулку мають вирішальне значення для прийняття рішення.

Висновки. Враховуючи вищевикладене можемо підсумувати, що порушення прав людини є однією з головних причин клопотання про надання притулку. На сьогодні міжнародне право доволі слабо відображає процесуальні аспекти належного розгляду клопотання щодо надання притулку. У першу чергу, це пояснюється тим, що відповідальність держави за виконання зобов'язань залежить від того, яким чином побудована практика.

Мінімальні гарантії є складовою частиною процедури надання притулку, що включають в себе: допуск у процедуру надання притулку, право бути вислуханим, правову допомогу, лінгвістичну допомогу, право на ефективний правовий захист.

Список використаної літератури

1. Чехович С. Інститут права притулку як конституційно-правова гарантія захисту прав людини. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.uapravo.com/hro/bbk.php?lan=rus&id_bbk=6730032110.
2. Буроменський М. В. Міжнародний захист прав людини та права біженців. Навчальний посібник / Буроменський М. В. – К., 2002. – 160 с.
3. Загальна декларація прав людини / Права людини: Інформаційно-аналітичний бюлетень. – Випуск 21. – К., 1998. – С. 31-36. – (Декларації, документи).
4. Галенская Л. Н. Право убежища (международно-правовые вопросы). – М. : «Международные отношения», 1968. – 224 с.

5. Керівна записка УВКБ ООН з екстрадиції і міжнародного захисту біженців. Управління Верховного комісара ООН у справах біженців. Секція політики захисту і юридичних консультацій. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://unhcr.org.ua/img/uploads/docs/Guidance%20Note%20on%20Extradition_ukr.pdf.
6. Європейська конвенція прав людини / Права людини: Інформаційно-аналітичний бюлетень. – Випуск 21. – К., 1998. – С. 97-126. – (Декларації, документи).
7. Case of Chahal v. the United Kingdom. – [Electronic resource]. – Mode of access: <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=00158004>.
8. Study on free legal assistance from October 2011. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ecre.org/research/legalassistance/index.shtml>.
9. Jabari v. Turkey. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://echr.ketse.com/doc/40035.98-en-19991028>.

MINIMUM GUARANTEES AS PART OF THE ASYLUM PROCEDURE

Kotlyar O. I.

Candidate of Juridical Sciences, Doctoral student of International Relations of Kyiv National Taras Shevchenko University.

Abstract. *The whole structure of international refugees' protection is based on the concepts of human rights. As the international law of human rights refers to all people, including refugees despite their legal status, it is the standard for evaluation of quality treatment, which is provided for refugees or people searching for asylum by asylum countries on their territory. It is especially important when the countries are not the participants of refugees treaties.*

At present, the international law rather poorly reflects the procedural aspects of proper considering of the application for asylum. Primarily, this is because the state responsibility for carrying out the obligations depends on how the practice is based.

The purpose of this paper is to consider the basic legal guarantees to be provided to people seeking asylum. It is stressed that the asylum procedure is a specific procedure. It is emphasized that the decisions taken in the asylum procedure are usually associated with such rights as the right to life or the right to be protected from torture or other inhuman attitude.

The minimum guarantees are the part of the asylum procedure, which include: access to the asylum procedure, the right to be heard, legal aid, linguistic assistance, the right to an effective legal assistance.

Key words: *judicial guarantees, admission to the asylum procedure, the right to be heard, legal aid, linguistic assistance.*

References

1. Chexovych S. Instytut prava pryulku yak konstytucijno-pravova garantiya zaxystu prav lyudyny / S. Chexovych. – [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: http://www.uapravo.com/hro/bbk.php?lan=rus&id_bbk=6730032110.
2. Buromenskyi M. V. Mizhnarodnyi zaxyst prav lyudyny ta prava bizhenciv. Navchalnyi posibnyk / M. V. Buromenskyi. – К., 2002. –160 s.
3. Zagalna deklaraciya prav lyudyny / Prava lyudyny: informaciino-analitychnyi byuleten. – Vypusk 21. –К., 1998. – S. 31-36. – (deklaracii, dokumenty).
4. Galenskaya L. N. Pravo ubezhyshcha (mezhdunarodno-pravovye voprosy). – М. : «Mezhdunarodnye ot-nosheniya», 1968. – 224 s.
5. Kerivna zapyska UVKB OON z ekstradiicii i mizhnarodnogo zaxystu bizhenciv. Upravlinnya verhovnogo komisara OON u spravach bizhenciv. Sekciya polityky zaxystu i yurydychnych konsultacii. – [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: http://unhcr.org.ua/img/uploads/docs/guidance%20note%20on%20extradition_ukr.pdf.

6. Evropejska konvencija prav lyudyny / Prava lyudyny: informaciino-analitichnii byuleten. – Vipusk 21. –К., 1998. – S. 97-126. – (deklaracii, dokumenty).
7. Case of Chahal v. the United Kingdom. – [Electronic resource]. – Rezhym dostupu: <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-8004>.
8. Study on free legal assistance from October 2011. – [Electronic resource]. – Rezhym dostupu: <http://www.ecre.org/research/legalassistance/index.Shtml>.
9. Jabari v. Turkey. – [Elektronnii resurs]. – Rezhim dostupu: <http://echr.ketse.com/doc/40035.98-en-19991028>.

МИНИМАЛЬНЫЕ ГАРАНТИИ КАК СОСТАВНАЯ ЧАСТЬ ПРОЦЕДУРЫ ПРЕДОСТАВЛЕНИЯ УБЕЖИЩА

Котляр О. И.

Кандидат юридических наук, докторант кафедры международного права Института международных отношений Киевского национального университета имени Тараса Шевченко.

Аннотация. *Вся структура международной защиты беженцев основывается на концепциях прав человека. Поскольку международное право прав человека касается всех людей, в том числе и беженцев, независимо от их правового статуса, оно представляет собой эталон для оценки качества отношения, страны убежища предоставляют на своей территории беженцам и лицам, ищущим убежище. Особенно это важно, когда государства не являются участниками договоров о беженцах.*

На сегодня международное право довольно слабо отражает процессуальные аспекты надлежащего рассмотрения ходатайства о предоставлении убежища. В первую очередь, это объясняется тем, что ответственность государства за выполнение обязательств зависит от того, каким образом построена практика. Цель данной статьи состоит в рассмотрении основных правовых гарантий, которые должны предоставляться лицам, ходатайствующим о предоставлении убежища. Подчеркнуто, что процедура предоставления убежища особой процедуре. Отмечено, что решения, принятые в процедуре предоставления убежища, как правило, связанные с такими правами человека, как право на жизнь или право на защиту от пыток и другого бесчеловечного отношения. Минимальные гарантии является составной частью процедуры предоставления убежища, включающие в себя: допуск к процедуре предоставления убежища, право быть выслушанным, правовую помощь, лингвистическую помощь, право на эффективную правовую защиту.

Ключевые слова: *правовые гарантии, допуск к процедуре предоставления убежища, право быть выслушанным, правовая помощь, лингвистическая помощь.*